

מיקרי שונג אם הי' ביכלתו לדייק ולחקור ולדרוש יותר אחרי אמתות הדבר ורק בניסת ע"פ ב"ד פטורה מקרבן משום דלה"ל לדייק יותר מן ד' ודות באנוסה משא"כ ע"פ עדים הוה כשונגת לענין קרבן וה"נ כן אף דבזמן הוסת ג"כ דרבנן הוא מ"מ כיון דיש לפעמים לבוא לידי איסור נדה ע"י הוסת אם תראה שפיר עוברים על איסור תורה וחייב בקרבן כיון דהו"ל לדייק יותר בהמתנתה שאין דיוק גדול מזה ולבדוק אבל בזה צרק המחבר הנ"ל דבזמן הוסת עצמו לבז"ע מה"ת דהרי החזקה בג"פ לראות בזמן זה ומ"ש זאת מכל חזקת דעלמא ולי"מ להסוכרים ספיקא דאירייתא מה"ת לחומרא כוראי הכא מה"ת הוא דהרי לא גרע מספיקא ביה שהחזקה אלא אף להרמב"ם דס' דאירייתא מה"ת לקולא ג"כ הכא מה"ת הוא בזמן הוסת מפני החזקה דהחזקה ולא גרע מאיקבע איסורא דבזה בז"ע מודים דהרי מביא אשם תלוי ומכשי"כ הכא דהחזקה ולא גרע משור המועד ורק לבדוק ביום הוסת ואחר הוסת פליגי וע' בפרש"י ותוס' ט"ז ע"א בנדה להדיא דבזה פליגי והמעט הוא משום דלא ארגשה שראתה או קודם הוסת לא ארגשה כבירות בראשה ואיכריה ע' נדה ג' ע"א ואף דטעם זה קאמר הגמ' בנדה לשמאי והלל פליגי ומשמא למפרע מ"מ גם הלל מודה לזה בחולין דאוקמינן אחזקתייהו וכן לבעלה ע"ש ג' ע"ב וב' ע"א בתוס' ד"ה מעל"ע ועוד יש להאריך ואאכ"ל כנלע"ד.

— דא —

בדין מקדש במלוה דאינה מקודשת ע' קידושין בפ"ק שמעתי קושיא מהנאון מו"ר ר' שמעון שקאף נ"י אב"ד ור"מ כברייתא מ"ש זאת ממקדש בהנאת מחילת מלוה דמקודשת וה"נ הרי מוחלת החוב ע"י הקידושין ולענ"ד הענין הוא מפני דבמקדש במלוה אינו מוחל החוב לה כלל כ"א מתנה עמה מתחילה שהחוב ישולם בעד הקידושין אבל אם הקידושין לא יחול לא נמחל החוב ונפ"מ לענין מקדש אחרתו ובה"ג שאין הקידושין תופסין חייבת להחזירו החוב משא"כ במקדש בהנאת מחילת מלוה חל מתחילה מחילת החוב כמו שחל מתנת הכסף בנותן בידה או בחצירה ואח"כ חלים הקידושין ע"ז ואף שלא יחילו הקידושין חל מחילת החוב וכמו ברקוד לפני' ובה"ג דהמעשה שיעשה עמה אין להשיב ורק עושה פעולה לקדשה בעד זה וה"נ כן הוא כנלע"ד.

— דב —

נסתפקתי בדין כל תוסית אי שייך במוזוה אם קובע מוזוה בדלת שאצל"ב וע' ר"ה כ"ח ע"ב בתוס' תד"ה ומנא תימרא דהביא לחלק בין

בן עישה מצוה א' ב"פ למתן דמים בקרן אחר והינ אפשר לדמותו
למתן דמים בקרן אחר שהרי אין מקום זה חייב כמוזה כלל וכן
מהא דמי הרמב"ם דואמר בשר עוף בחלב מה"ת הוא עובר על כל
הוסף גם ראוי דשיך ב"ת בכד וכן ראיה מהא דאמרו בסנהדרין
כ"ט ע"א כל המוסף הרי זה גורע ויליף מנחש שהוסף לא תנעו בו
והכשיל האשה בזה והביאה לאכול מעץ הדעת ואף שענין אחר היא
ואינו שייך לפרטי המצות כלל ודיא לגמרי הוא כנלע"ד וצ"ע.

דג

עוד נסתפקתי לפי דתוס' הנ"ל דבעושה מצוה מטעם ספק ל"ש
בן תוסף מהו אם הספק אינו כ"א לו ולא לאחרים שרק הוא אינו
יודע אבל אחרים יודעים אם מחויבין להודיעו או לא ולענין יש לדון
בזה גם משום ערכות כיון דכל ישראל ערבים זכ"ו הו"ו כאיש אחד
והוספה במצוה ל"א הנה הוספה גם לחבירו אף שחבירו אינו יודע
ואינו עובר מ"מ אין ההעמדת הדת על תילה בזה שנוה כ"א לעצמות
ברצונו ואין הירוס נחל מזה שכ"א יפרש פשטים בתורה ברצונו והוספה
בחסריות נקרא הירוס כמחול כל המוסף גורע ועוד למה כי הפוסקים
הקולות בחדישים שיש לחקל בהם ופליגי על המחמירין שלא כדון
מאז אימפת לחו אם העם יחמיר מהשאר פוסקים ולא ידעו מההיתר
ואין האמר דהרי תורה הוא וללמודו אנו צריכים בכדי שידע הלומד
מה לעשות ומה לרחק ומה לקרב זה אינו כיון דא"צ להזהר המחמיר
שפירוש מפורשתו איז תורה כלל כי הרי לא המדרש עיקר כ"א
המשחה ואם מעשה אין כאן מדרש אין כאן וכן אככול בנדרים
והמצטרף עצמי נקרא חוטא ויליף מנזיר ולפ"ז כל החומרות שיחמיר
האדם גם בשוגג הרי בעושה עבירה בשוגג שכודאי צריך להודיעו
כנלע"ד וצ"ע.

— דד —

בב"מ ט' ע"ב בחדה ספינה הקשה רעק"א ו"ל על הגליון השי"ם
עמש"כ בתוס' והוא דומיא דידה וכ"ו וז"ל תמוה לי דא"כ הנוף עצמה
מקרי מחלך ואמאי מהני בנותן נט על ראשה גם אמאי בנותן נט כיר
עבדה מיקרי חצר מהלכת הא הוה מינח אלא ע"כ דהיד והנוף חד
הוא אלא דאמרין מה ידה שאינה מהלך היינו שאינו מחלך מהקונה
דבש"מ שהוא מחלך שם הוא הקונה משא"כ חצר דמהלכת מהקונה
וצענו ע"ל ולענדינ דכוונת התוס' כמש"כ והוא דומיא דידה וכ"ו משום
דלכאורה ה"א אפשר לחלק ולאמר כיון דהיד אינו לפעמים במקום א'
עם הנוף שהנוף שם עומד וגם מניעה אותה חוץ ממקום הנוף ואינו